NORAKSTS
Lieta Nr.A42981709
A01416-11/16

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2011.gada 21.jūnijā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese L.Konošonoka,

piedaloties pieteicējai *L.A.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Tieslietu ministrijas pārstāvim *K.S.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *L.A.* pieteikumu par Tieslietu ministrijas 2009.gada 18.jūnija lēmuma Nr.1-4.1/65 atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 29.jūlija spriedumu lietā Nr.A42399207 nolemts atzīt par prettiesisku Valsts zemes dienesta faktisko rīcību, nesniedzot *L.A.* noteiktajā procesuālajā termiņā atbildi pēc būtības uz viņas 2006.gada 12.janvāra iesniegumu.

Pēc minētā sprieduma spēkā stāšanās pieteicēja *L.A.* lūdza atlīdzināt viņai šai sakarā nodarīto morālo kaitējumu 3000 latu apmērā un personisko kaitējumu 5000 latu apmērā.

[2] Ar Tieslietu ministrijas 2009.gada 18.jūnija lēmumu Nr.1-4.1/65 (turpmāk – Lēmums) nolemts lūgumu par morālā un personiskā kaitējuma atlīdzinājumu apmierināt daļēji un uzlikt pienākumu Valsts zemes dienestam mēneša laikā rakstveidā atvainoties iesniedzējai par prettiesisko faktisko rīcību.

Lēmumā norādīts, ka konkrētajā gadījumā pieteicējai nodarītais interešu aizskārums nav smags, tādēļ nav pamata atlīdzināt kaitējumu naudā. Tā kā tiesību pārkāpuma sekas ir novērstas (Valsts zemes dienests 2008.gada 15.septembrī pieteicējai sniedza atbildi Nr.2-10/2233 uz 2006.gada 12. janvāra iesniegumu), taisnīgs un samērīgs kaitējuma atlīdzinājums var būt iestādes rakstveida atvainošanās pieteicējai.

[3] *L.A.* iesniedza pieteikumu tiesā par Lēmuma atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu.

Pieteikums pamatots ar šādiem apsvērumiem.

[3.1] Tieslietu ministrijas valsts sekretārs *M.L.* ir personīgi ieinteresēts slēpt savu bezdarbību, neatbildot uz 2006.gada 12.janvāra iesniegumu pēc būtības un termiņā.

[3.2] Lēmumā norādīts, ka pieteicējas lūgums apmierināts daļēji, bet nav norādīta konkrēta summa.

[3.3] Lēmums nav pamatots ar tiesību normu, no kuras izriet *M.L.* tiesības uzlikt pienākumu zemākai iestādei.

[3.4] Uz pieteicējas 2006.gada 12.janvāra iesniegumu vēl arvien nav atbildēts pēc būtības. Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 29.jūlija spriedums lietā Nr.A42399207 nav izpildīts.

[4] Tieslietu ministrija paskaidrojumā norādījusi, ka Lēmuma rezolutīvajā daļā nebija jānorāda konkrēta pieteicējai atlīdzināma naudas summa, jo Valsts zemes dienestam tika uzdots rakstveidā atvainoties. Ministrija bija tiesīga likt Valsts zemes dienestam atvainoties pieteicējai saskaņā ar Ministru kabineta 2003.gada 29.aprīļa noteikumu Nr.243 „Tieslietu ministrijas nolikums" 24.11.apakšpunktu, Valsts pārvaldes iekārtas likuma 7.panta trešo un piekto daļu un Ministru kabineta 2006.gada 30.maija noteikumu Nr.439 „Valsts zemes dienesta nolikums" 1.punktu.

[5] Tiesas sēdē pieteicēja paskaidroja, ka iestāde nepamatoti norāda uz kaitīgu seku neiestāšanos. Līdz pat šim brīdim nav veikta zemes reforma zemes gabalam 7,7 hektāru platībā. Pieteicēja iesniegumā lūdza anulēt zemes robežu shēmu, bet tas netika izdarīts. Iestāde turpina neatbildēt uz pieteicējas iesniegumiem. Personiskais kaitējums izpaudās kā kaitējums ar likumu aizsargātām tiesībām uz tiesisku zemes reformu. Ja Valsts zemes dienests būtu atbildējis uz pieteicējas iesniegumu un atzinis zemes robežu shēmu par spēkā neesošu, pieteicēja būtu vērsusies vispārējās jurisdikcijas tiesā par juridiska fakta konstatēšanu un ieraksta dzēšanu zemesgrāmatā. Pieteicējai nodarīts smags morālais un personiskais kaitējums.

[6] Iestādes pārstāvis paskaidroja, ka pieteicējas prasījums saistīts ar zemes reformas jautājumiem, kas nav šīs lietas izskatīšanas priekšmets. Pieteicēja nav pamatojusi, kādēļ morālais un personiskais kaitējums būtu atlīdzināms tieši 8000 latu apmērā. Iestāde to kaitējumu, kas radies, laikus un pēc būtības neatbildot uz iesniegumu, ir atlīdzinājusi ar rakstveida atvainošanos.

Motīvu daļa

[7] Tiesa, pārbaudījusi lietas materiālus, noklausījusies procesa dalībnieku paskaidrojumus un izvērtējusi pierādījumus to kopsakarībā, atzīst, ka pieteikums ir noraidāms.

[8] Pieteicēja lūgusi atcelt Tieslietu ministrijas lēmumu un izdot administratīvo aktu, ar kuru pieteicējai tiktu piešķirts atlīdzinājums viņas prasītajā apmērā, proti, 3000 latu apmērā par morālo kaitējumu un 5000 latu apmērā par personisko kaitējumu.

Tiesa norāda, ka pārsūdzētais Tieslietu ministrijas lēmums ir pieteicējai labvēlīgs administratīvais akts, ar kuru daļēji apmierināts pieteicējas lūgums par atlīdzinājuma piešķiršanu. Proti, ar minēto lēmumu Valsts zemes dienestam uzdots rakstveidā atvainoties pieteicējai. Tādējādi pieteikuma priekšmets šajā lietā ir labvēlīgāka administratīvā akta izdošana, ar kuru tiktu apmierināts pieteicējas prasījums par atlīdzinājuma piešķiršanu viņas prasītajā apmērā.

Ievērojot minēto, tiesai jāvērtē, vai pieteicējai piešķirams atlīdzinājums 3000 latu apmērā par morālo kaitējumu un 5000 latu apmērā par personisko kaitējumu.

[9] Atlīdzinājuma pamats izskatāmajā gadījumā ir Valsts zemes dienesta faktiskā rīcība, noteiktajā termiņā un pēc būtības nesniedzot atbildi uz *L.A.* iesniegumu. Minētā

faktiskā rīcība atzīta par prettiesisku ar Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 29.jūlija spriedumu, kurš stājies spēkā.

[10] Vispirms izšķirams jautājums par to, vai ir pamats pieteicējai piešķirt atlīdzinājumu 3000 latu apmērā par morālo kaitējumu.

[11] Saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma (turpmāk – Zaudējumu atlīdzināšanas likums) 9.pantu morālais kaitējums ir fiziskās personas ciešanas, kuras tai izraisījis būtisks šīs personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisks aizskārums.

Morālā kaitējuma tiesiskais pamats tiek uzskatīts par pierādītu, ja ir pierādīts fiziskās personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums. Morālais kaitējums tiek prezumēts, proti, tiek pieņemts, ka konkrēts aizskārums konkrētajai personai varētu izraisīt nepamatotas ciešanas (*sk. Senāta 2008.gada 25.marta sprieduma lietā Nr.SKA-83/2008 11.punktu. Sk. arī I.Gredzena. Valsts atbildība un tās veidi. Zaudējumu atlīdzība administratīvajā procesā. Rīga: izdevniecība „Nordik", 2004, 71., 89.lpp.*).

Lemjot par atlīdzinājumu, jāatceras, ka morāls kaitējums ir subjektīvs jēdziens, tie ir personas iekšēji pārdzīvojumi (*sk. Senāta 2008.gada 3.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-103/2008 13.punktu, 2011.gada 5.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-25/2011 12.punktu*).

[12] Likumdevējs ir noteicis vadlīnijas, kas ņemamas vērā, nosakot atlīdzinājumu par morālo kaitējumu. Pirmkārt, atbilstoši Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14.pantam atlīdzinājuma noteikšanai ir jāapsver šādi kritēriji:

1) tiesību un ar likumu aizsargāto interešu nozīmīgums;
2) konkrētā aizskāruma smagums;
3) iestādes rīcības tiesiskais un faktiskais pamatojums un motīvi;
4) cietušā rīcība un līdzatbildība;
5) citi konkrētajā gadījumā būtiski apstākļi.

Otrkārt, Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14.panta trešajā daļā ir noteiktas morālā kaitējuma atlīdzinājuma maksimālās robežas:

1) 3000 latu, ja kaitējums nav smags;
2) 5000 latu, ja kaitējums ir smags;
3) 20 000 latu, ja nodarīts kaitējums dzīvībai vai sevišķi smags kaitējums veselībai.

Treškārt, Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14.panta ceturtajā daļā ir paredzēta iespēja kā patstāvīgu vai papildu atlīdzinājumu noteikt iestādes rakstveida vai publisku atvainošanos (*sk. Senāta 2010.gada 16.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-104/2010 12.punktu*).

No minētā izriet, ka morālā kaitējuma atlīdzinājumam ir jāatbilst nodarītajam kaitējumam. Tādējādi, jo nopietnāks kaitējums, jo ievērojamākam jābūt atlīdzinājumam. Tas attiecas gan uz atlīdzinājuma veida izvēli (iestādes atvainošanās vai atlīdzinājums naudā), gan atlīdzinājuma apmēru, ja izvēlēts atlīdzinājums naudā (*sk. Senāta 2010.gada 16.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-104/2010 13.punktu, 2011.gada 5.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-25/2011 13.punktu*).

[13] Jāņem arī vērā, ka atbilstoši Administratīvā procesa likuma 94.panta ceturtajai daļai atlīdzināšanas pienākumu var izpildīt, arī atjaunojot stāvokli, kāds pastāvēja pirms zaudējuma vai kaitējuma nodarīšanas. Savukārt, ja tas nav vai nav pilnībā iespējams vai nav adekvāti, samaksājams atbilstīgs atlīdzinājums naudā.

No minētā izriet, ka primārais atlīdzinājuma veids ir iepriekšējā stāvokļa atjaunošana. Iepriekšējā stāvokļa atjaunošanas iespēja aplūkojama no diviem skatu punktiem: a) tiesiskā iespējamība; b) faktiskā iespējamība. Iepriekšējā stāvokļa atjaunošana izpaužas kā nelabvēlīga

administratīvā akta atcelšana, prasītās faktiskās rīcības veikšana vai labvēlīga administratīvā akta izdošana. Atlīdzināms naudā ir vienīgi būtisks morālais kaitējums, tāds, kuru ar prasītā labuma piešķiršanu vairs nevar nedz juridiski, nedz faktiski atlīdzināt (*sk. Senāta 2009.gada 17.novembra sprieduma SKA-505 7.punktu*).

[14] Konkrētajā gadījumā ir konstatējams morālā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats – pieteicējas tiesību saņemt atbildi pēc būtības likumā noteiktajā termiņā aizskārums.

Tomēr, izvērtējot lietas apstākļus, tiesa atzīst, ka pieteicējas tiesību aizskārums nav smags un atlīdzinājums par morālo kaitējumu nav nosakāms naudā.

Proti, tiesa nekonstatē, ka iestādes prettiesiskā faktiskā rīcība būtu liegusi pieteicējai realizēt kādas citas tiesības vai tiesiskās intereses. Tiesa nepiekrīt pieteicējas argumentam, ka būtisks pieteicējas tiesību aizskārums radies tālab, ka Valsts zemes dienests, atbildot uz pieteicējas iesniegumu, nav anulējis zemes robežu shēmu, pret kuras tiesiskumu pieteicēja iebilst. Tiesa norāda, ka ar iestādes atbildi uz personas iesniegumu netiek mainīts šis personas tiesību un pienākumu apjoms, citiem vārdiem, iestāde, sniedzot atbildi, neietekmē konkrētas personas publiski tiesiskās attiecības. Konkrētajā gadījumā Valsts zemes dienestam bija jāsniedz atbilde uz pieteicējas jautājumu, vai ir spēkā Valsts zemes dienesta Valkas rajona filiāles vadītāja 2000.gada 14.februāra lēmumam pievienotās robežu shēmas, ja tās ir atceltas ar Valsts zemes dienesta Vidzemes reģionālās nodaļas 2002.gada 28.decembra lēmumu. Minēto shēmu spēkā esība nav atkarīga no Valsts zemes dienesta sniegtās atbildes satura. Tādējādi Valsts zemes dienesta atbilde pati par sevi nevar kavēt pieteicēju realizēt kādas citas tiesības, kas saistītas ar minēto zemes robežu shēmu.

Tāpat tiesa nesaskata apstākļus, kas liecinātu par to, ka iestāde būtu rīkojusies ar mērķi vispār liegt pieteicējai tiesības saņemt atbildi vai pazemot pieteicēju. Proti, kā secināms no Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 29.jūlija spriedumā norādītajiem lietas apstākļiem, Valsts zemes dienests 2006.gada 25.maijā sniedza atbildi uz pieteicējas 2006.gada 12.janvāra iesniegumu, lai gan šajā atbildē izdarījis kļūdainus secinājumus par pieteicējas iesniegumā izteikto lūgumu (*sk. sprieduma 7.6. un 10.punktu, lietas 45.lapa*). Tiesa arī ņem vērā, ka Valsts zemes dienests ir izpildījis minēto tiesas spriedumu, 2008.gada 15.septembrī sniedzot atbildi uz pieteicējas 2006.gada 12.janvāra iesniegumu (*lietas 47.lapa*). Tādējādi iestāde ir veikusi prasīto faktisko rīcību, atjaunojot iepriekšējo stāvokli. Vienlaikus, ņemot vērā, ka iepriekšējā stāvokļa atjaunošana notikusi tikai pēc tiesas sprieduma, augstāka iestāde, tiesas ieskatā, pamatoti kā atlīdzinājumu par morālo kaitējumu atbilstoši Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14.panta ceturtajai daļai noteikusi rakstveida atvainošanos.

Šādi secinājumi atbilst arī Senāta atziņām. Proti, Senāts norādījis, ka ne jebkurš morālais kaitējums ir atlīdzināms naudā. Vienīgi būtisku morālo kaitējumu ir atbilstīgi atlīdzināt naudā. Tādēļ Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14.panta ceturtā daļa paredz, ka vieglāka privātpersonas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskāruma gadījumā morālo kaitējumu var atlīdzināt ar iestādes rakstveida vai publisku atvainošanos. Atvainošanās ir atbilstīgākais atlīdzinājuma veids, ar kuru atlīdzina morālo kaitējumu, kurš nav smags (*sk. Senāta 2009.gada 5.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-338/2009 14.punktu*). Citā lietā Senāts norādījis, ka atvainošanās ir cilvēku sabiedrībā vispārpieņemts veids, kā var tikt kompensēti nelieli emocionālie pārdzīvojumi (*sk. Senāta 2010.gada 9.jūlija sprieduma lietā Nr.SKA-223/2010 7.punktu*).

[15] Tiesa aplūko arī lietas, kurās ir spriests par morālā kaitējuma atlīdzinājumu un kuras ir tikušas izskatītas Senātā, un kurās zemākas instances tiesas spriedums ir stājies spēkā.

1) Lietā Nr.A42034604 iestāde neatbildēja uz pieteicējas iesniegumu. Apgabaltiesa uzlika iestādei pienākumu rakstveidā atvainoties pieteicējai.

2) Lietā Nr.A42292206 iestāde prettiesiski neizsniedza pieteicējai sieviešu formas tērpu. Apgabaltiesa uzlika iestādei pienākumu rakstveidā atvainoties pieteicējai.

3) Lietā Nr.A42397206 iestāde prettiesiski atņēma pieteicējai bērna aprūpes tiesības. Apgabaltiesa uzlika atbildētājai pienākumu atlīdzināt pieteicējai morālo kaitējumu 1000 latu apmērā.

4) Lietā Nr.A42241805 iestāde prettiesiski atteicās nodot privatizācijai dzīvojamo māju. Apgabaltiesa uzlika atbildētājai pienākumu atlīdzināt pieteicējai morālo kaitējumu 3000 latu apmērā, bet trešajām personām – 800 latu apmērā.

5) Lietā Nr.A42342405 iestāde prettiesiski iekļāva pieteicēja sensitīvos datus Psihisko traucējumu un psihisko slimību valsts reģistrā. Apgabaltiesa uzlika atbildētājai pienākumu atlīdzināt pieteicējam morālo kaitējumu 3000 latu apmērā.

6) Lietā Nr.A42744209 iestāde prettiesiski nesniedza pieteicējam viņa pieprasīto informāciju. Administratīvā rajona tiesa atzina, ka pieteikuma apmierināšana ir vērtējama kā atbilstošs atlīdzinājums pats par sevi.

7) Lietā Nr.A42554406 iestāde prettiesiski atteicās iekļaut Iedzīvotāju reģistrā ziņas par līdzpieteicēju meitu kā Latvijas nepilsoni. Apgabaltiesa uzlika atbildētājai pienākumu atlīdzināt vienam no līdzpieteicējiem morālo kaitējumu 1000 latu apmērā, bet otram – 900 latu apmērā.

8) Lietā Nr.A42494008 iestāde prettiesiski nepiešķīra pieteicējai bērna piedzimšanas pabalstu, kā arī neizmaksāja ģimenes valsts pabalstu un bērna kopšanas pabalstu. Apgabaltiesa atzina, ka samērīgs atlīdzinājums ir atbildētāja rakstveida atvainošanās.

9) Lietā Nr.A420613110 iestāde prettiesiski atteicās reģistrēt pieteicēju izvēlēto bērna vārdu. Apgabaltiesa uzlika atbildētājai pienākumu atlīdzināt pieteicējiem morālo kaitējumu 500 latu apmērā.

[16] Tiesa, izvērtējot minētajās lietās taisītos nolēmumus, secina, ka atlīdzinājums par morālo kaitējumu naudā nav piešķirts lietā, kurā konstatēta iestādes prettiesiska rīcība, nesniedzot atbildi pēc būtības. Savukārt lietā, kurā personai iestāde prettiesiski nesniedza informāciju, kas pēc būtības ir salīdzināma ar iestādes prettiesisku neatbildēšanu pēc būtības, tiesa atzina, ka atbilstošs morālā kaitējuma atlīdzinājums ir pieteikuma apmierināšana, tādējādi atjaunojot iepriekšējo stāvokli.

Tas nozīmē, ka tiesības saņemt atbildi pēc būtības nav tik nozīmīgas kā, piemēram, tiesības uz bērna aprūpi vai tiesības uz bērna vārda reģistrēšanu. Ja nav konstatējami kādi īpaši apstākļi, kuru dēļ personai radītas negatīvas sekas, atbilstīgs atlīdzinājums ir iepriekšējā stāvokļa atjaunošana, kā papildu atlīdzinājumu nosakot iestādes atvainošanos.

[17] Tā kā konkrētajā gadījumā nav konstatējams būtisks pieteicējas tiesību aizskārums un tādējādi atlīdzinājums naudā nav atbilstīgs, nav konstatējams priekšnoteikums pieteicējas prasītā labvēlīgāka akta izdošanai, ar kuru tiktu piešķirts atlīdzinājums par nodarīto morālo kaitējumu 3000 latu apmēra.

[18] Pieteicēja lūgusi piešķirt atlīdzinājumu par personisko kaitējumu 5000 latu apmērā. Tiesa uzaicināja pieteicēju sniegt pamatojumu personiskā kaitējuma tiesiskajam pamatam un atlīdzinājuma apmēram. Pieteicēja tiesas sēdē paskaidroja, ka personiskā kaitējuma tiesiskais pamats ir pieteicējas tiesību uz tiesisku zemes reformu aizskārums, kā arī iesniedza pierādījumus, kuri, viņasprāt, pierāda personiskā kaitējuma pamatu.

[19] Kā norādīts juridiskajā literatūrā, ar vārdu „personisks” apzīmē visu, kas saistīts ar kādu personu individuāli, tai raksturīgām īpašībām un labumiem. Tiesiski aizsargājami

personiskie labumi ir cilvēka dzīvība, veselība, personiskā neaizskaramība, vārds, gods, cieņa, autorība un citi labumi, kas nosaka cilvēka spēju darboties un stāvokli sabiedrībā (*sk. K.Torgāns. Saistību tiesības. II daļa. Mācību grāmata. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2008, 273.lpp.*).

Administratīvi tiesiskajās attiecībās personiskais kaitējums tiek definēts kā kaitējums, kas ar iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību nodarīts fiziskās personas dzīvībai, fiziskajai integritātei, veselībai, brīvībai, godam un cieņai, personiskam un ģimenes noslēpumam vai komercnoslēpumam, autortiesībām vai citām nemantiskajām tiesībām vai ar likumu aizsargātajām interesēm (Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 8.panta pirmā daļa).

No minētā secināms, ka personiskais kaitējums ir tieši saistīts ar individuālu personu. Personiskais kaitējums ietekmē cilvēka spēju darboties un stāvokli sabiedrībā (piemēram, kaitējums veselībai, godam un cieņai). Tiesas ieskatā, pieteicējas norādītais tiesību uz tiesisku zemes reformu aizskārums nav uzskatāms par personisko kaitējumu Zaudējumu atlīdzināšanas likuma izpratnē. Tiesa piekrīt, ka Valsts zemes dienestam atbilstoši tā kompetencei ir pienākums piedalīties zemes reformas īstenošanā. Tāpat iestāde atbilstoši vispārējiem valsts pārvaldes principiem ir pakļauta likumam un tiesībām, tādēļ valsts pārvaldei jādarbojas tiesiski. Ja valsts pārvalde nedarbojas tiesiski, privātpersona ir tiesīga izmantot atbilstošus tiesībaizsardzības līdzekļus, apstrīdot un pārsūdzot iestādes rīcību un tādējādi panākot šīs rīcības tiesiskuma novērtējumu. Tomēr nevar uzskatīt, ka iestādes rīcība pati par sevi rada tiešu kaitējumu personai individuāli, ietekmējot šīs personas spēju darboties sabiedrībā.

[20] Tā kā nav konstatējams personiskā kaitējuma atlīdzināšanas pamats, nav konstatējams priekšnoteikums pieteicējas prasītā labvēlīgāka akta izdošanai, ar kuru tiktu piešķirts atlīdzinājums par nodarīto personisko kaitējumu 5000 latu apmēra.

[21] Ievērojot visus iepriekš norādītos apsvērumus, tiesa atzīst, ka nav konstatējami priekšnoteikumi pieteicējas prasītā administratīvā akta izdošanai, ar kuru pieteicējai tiktu piešķirts atlīdzinājums par morālo kaitējumu 3000 latu apmērā un atlīdzinājums par personisko kaitējumu 5000 latu apmērā.

[22] Administratīvā procesa likuma 124.panta pirmā daļa noteic, ka par pieteikumu par lietas ierosināšanu tiesā maksā valsts nodevu 20 latu apmērā.

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2009.gada 13.novembra lēmumu pieteicēja atbrīvota no valsts nodevas samaksas par pieteikumu par lietas ierosināšanu.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 126.panta trešajai daļai, ja pieteicējs no valsts nodevas samaksas ar tiesas lēmumu bijis pilnīgi vai daļēji atbrīvots, pieteikuma noraidīšanas gadījumā pieteicējam ir pienākums atmaksāt valstij valsts nodevu pilnā apmērā triju mēnešu laikā pēc sprieduma stāšanās spēkā. Šādos gadījumos tiesa pieteicēja pienākumu samaksāt valsts nodevu attiecīgajā apmērā norāda sprieduma rezolutīvajā daļā. Ja pieteicējs triju mēnešu laikā neiesniedz tiesai valsts nodevas apmaksu apliecinošu dokumentu, tiesa sprieduma norakstu nosūta tiesu izpildītājam izpildei. Šajā daļā paredzētais pieteicēja pienākums pieteikuma noraidīšanas gadījumā samaksāt valsts nodevu nav attiecināms uz tiem pieteicējiem, kuri pieteikumu iesnieguši par administratīvo aktu sociālās drošības jomā (pensijas, pabalsti u.tml.).

Tā kā pieteikums šajā lietā nav iesniegts par administratīvo aktu sociālās drošības jomā, *L.A.* uzliekams pienākums atmaksāt valstij nodevu 20 latu apmērā triju mēnešu laikā no šā sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

Noraidīt *L.A.* pieteikumu par administratīvā akta izdošanu, ar kuru *L.A.* tiktu piešķirts atlīdzinājums par morālo kaitējumu 3000 latu apmērā un personisko kaitējumu 5000 latu apmērā, kas nodarīts ar Valsts zemes dienesta faktisko rīcību, nesniedzot atbildi pēc būtības un likumā noteiktajā termiņā uz *L.A.* 2006.gada 12.janvāra iesniegumu.

Uzlikt pienākumu *L.A.* atmaksāt Latvijas Republikai valsts nodevu par pieteikumu par lietas ierosināšanu tiesā 20 latu apmērā triju mēnešu laikā no šā sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā 20 dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese *(paraksts)* L.Konošonoka

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas
tiesnese_____L.Konošonoka
Rīgā, 2011.gada 21.jūnijā